

Той се мѣтна на черниѣтъ, а дѣвойката възсѣдна червеникавиѣтъ. Конѣтъ като осѣтиха че нѣтъ дърпатъ юздитѣ, запрѣхнѣха, обърнаха се назадъ и трѣгнаха за кѣмъ отдѣто бѣха дошли; черниѣтъ напрѣдъ показваше нѣжта. Отъ долѣтъ тѣ излѣзаха въ високата трѣва и изново пакъ се спуснаха въ долѣтъ, и отвѣдъ долѣтъ изгърмѣха нѣколко вистрѣла единъ слѣдъ други. Въйводата стисна ятагана между жбитѣ; въ двѣтъ си ржцѣ той държеше револвери, а прѣзъ рамото му висѣ чифте-то. Черниѣтъ се понасъдчи и трѣти право кѣмъ вистрѣлитѣ. Безоръжната дѣвойка подкарваше конѣтъ и припущаше подиръ въйводата. Пристигнаха.

Три души, опрѣши единъ о другъ съ гърбоветѣ се, а ятаганитѣ имъ сочатъ въ полето, се защищаватъ противъ нѣколко нападающи върху тѣхъ конни и пѣши хора. Гърмежи вече не се чуваха, защото всичкитѣ бѣха изгърмѣни, а нѣмаше врѣме изново да се пълнятъ пушкитѣ. Отбраняющитѣ се забиватъ ятаганиѣ въ конскитѣ мусури, и конѣтъ отскачатъ; мушкатъ съ тѣхъ люднетѣ въ очитѣ, и люднетѣ се стъписватъ назадъ.

Въйводата позна свонѣ и чуждитѣ, притърча и захвана да стрѣля съ револверитѣ на-дѣсно и на-лѣво, а дѣвойката при всѣкое едно изгърмяване повтаряше военниѣтъ викъ: свѣтѣй Георге! свѣтѣй Георге!

Нападателитѣ се разбѣгаха, скриха се въ гѣсталака и налѣгзѣха по земята, оставаха само отбраняющитѣ се и мъртвитѣ тѣла. Убити лѣжаха осемъ: трима черкезини единъ татаринъ, единъ заптия и трима бѣлгарски кеседжини. Отъ уцѣлѣлитѣ двамата бѣхъ легко ранени, а трѣтиѣтъ останалъ неповреденъ. Въйводата скочи отъ конѣтъ.

— Здравей, Кючюк-Стефанъ.

— Богъ да ти помогне въйводо! Че съмъ здравъ, здравъ съмъ, но работата е спукана. Трима пай-добри юнака ги земаха дяволитѣ, двамата сж ранени и ще болѣдуватъ, конетѣ ни отнеха черкезитѣ, и азъ оставахъ самичакъ. Дели-Орманъ е далѣчъ, Турци тамъ има безъ брой, и все спяхи. Сега какъ ще се стигне до Котленскитѣ Балкани? А пакъ комитета заповѣда.